ANUL VII. No. 1978 — O SINGURĂ EDIȚIE — LUNI, 19 SEPTEMBRE 1894

NUMERUL 15 BANI

ABONAMENTELE
INCEP LA 1 ŞI 15 ALE FIE-CĂREÏ LUNÏ
SI SE PLATESC TOT-D'A-UNA INAINTE

IN *Bucureştï* LA CASA ADMINISTRAŢIEÏ
DIN *Judeţe* ŞI *Streinătate* PRIN MANDATE POŞTALE
UN AN ÎN ŢARĂ 30 LEÏ; ÎN STREINĂTATE 50 LEÏ
ŞASE LUNÏ . . 15 » » » 25 »
TREÏ LUNÏ . . 8 » » » 13 »

Un numer în streinatate 20 bani

MANUSCRIPTELE NU SE INAPOIAZA

Adevĕrul

Să te fereştĭ Române de cuiŭ strein în casă
V. Alexandri.

NUMERUL 15 BANI

ANUNCIURILE
DIN *Bucureştĭ* ŞI *judeţe* SE PRIMESC *numaĭ la Administraţie*
DIN *Streinătate,* DIRECT LA ADMINISTRAŢIE ŞI *la toate oficiele de publicitate*
ANUNCIURÏ LA PAG. IV . . . . . 0,30 b. linia
» » » III . . . . . 2,— leĭ »
» » » II . . . . . 3,— » »
INSERŢIELE ŞI RECLAMELE 3 LEÏ RÎNDUL.
La Paris, ZIARUL SE GĂSEŞTE DE VÎNZARE CU NUMERUL LA
kioşcul No. 192, Boulev. St.-Germain

UN NUMER VECHIU 50 BANI

ADMINISTRAŢIA
PASAGIUL BĂNCEI NAŢIONALE (CASELE KARAGEORGEVICI)

Director politic: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACŢIA
PASAGIUL BĂNCEI NAŢIONALE (CASELE KARAGEORGEVICI)

CĂRŢILE DIDACTICE

Gheorghe Vasilescu erà un băĭat de zahăr. Blînd ca un mïel, prostuţ ca noaptea, trecea prin şcoală ca gîsca prin apă. Îl urmărea însă nenorocul şi-l persecutà de foc. I se părea Universitatea un sicriŭ, şi cursurile o inchiziţie; cînd vedea pe Dogele-profesor, umbra luĭ Marino Faliero îĭ trecea pe la ochĭ ca o stafie roşie. Examenele începeaŭ să-l înfioare şi-l cuprindeaŭ frigurĭ de moarte.

Atuncĭ a luat o hotărîre supremă: s'a zvîrlit în politică, această *alma mater* care cere de toate,—afară de talent.

Profesoriĭ săĭ, nişte bărbaţĭ carĭ pun adevărul maĭ presus de patimile meschine, s'aŭ întîlnit cu el la clubul politic, i-aŭ admirat calităţile de agent electoral,— şi l'aŭ împins să treacă fioroasele examene *magna cum laude*.

Maĭ tîrziŭ «partidul» a venit la putere şi Gheorghe Vasilescu, fost martir în diferite rîndurĭ, a fost numit profesor.

* * *

Cea d'întîiŭ operaţie la care s'a dedat bravul profesor cînd a pus mîna — ca să nu zic picĭorul, — pe catedră, a fost să scrie «cărţĭ didactice».

Cărţile didactice sînt un comerţ escelent. Dacă aĭ cevà prietenĭ la «Instrucţie», eştĭ sigur că aŭ să-ţĭ fie aprobate, orĭ-cîte nerozïĭ aĭ virî în ele. Fiind om cu influenţă, găseştĭ numaĭ decît un editor, care-ţĭ acordă sume respectabile; îţĭ impuĭ cartea la şcolĭ, apoĭ desfacĭ un număr de exemplare considerabil la împărţirea premiilor, — şi ediţiile curg şi prostiile curg şi baniĭ curg...

Din păcate, Gheorghe Vasilescu nu-ĭ unu. Căcĭ dacă geniile se nasc la cîte un veac, ĭar talentele la un deceniŭ, proştiĭ aŭ calitatea de a se înmulţi ca stelele ceruluĭ, ca nisipul mărеĭ.

Cînd apare o carte didactică, poţĭ de maĭ 'nainte să te aştepţĭ la cevà în genul Păsăreanu. Rar, foarte rar, aceste opere,—menite ditaĭ să luminezetinerele generaţiunĭ,—împlinesc cu oare-care succes menirea asta; în genere ele nu sînt altcevà de cît un mijloc pentru ca Gheorghe Vasilescu să-şi îndestuleze parazitara şi sgomotoasa dumisale vĭaţă, care ne interesează aşà de puţin.

Lucru curios, am putea susţine că lucrările didactice fac şi ele oare-cum parte din caracterul nostru naţional: precum numaĭ la noĭ se vîră 'n literatură o sumă de microbĭ carĭ habar n'aŭ ce-ĭ gramatica, tot ast-fel numaĭ la noĭ se vede spectacolul acesta scandalos că o carte de şcoală e maĭ proastă de cît o listă de bucate de la «Treĭ Sarmale».

Europeniĭ n'or fi scăpat nicĭ eĭ cu desăvîrşire de prostia omenească; sînt şi pe acolo Păsărenĭ, slavă Domnuluĭ; dar... se găseşte 'n totdeauna cine-va care să-ĭ oprească de «a lumină generaţiile viitoare» cu toate năzbîtiile.

Cînd apare la noĭ o carte didactică, în loc să vezĭ dacă materia e bine împărţită, în loc să-ĭ criticĭ metoda, —eştĭ obligat să te ocupĭ de greşelile gramaticale şi să-l înveţĭ pe autor lucrurĭ pe care aĭurea le ştiŭ şi eleviĭ ceĭ mediocri. O carte didactică în care ţi se spune cà tinicheaoa este un *metal ce se găseşte şi 'n stare nativă*, orĭ că *sulfurele arzînd produce acid carbonic;* o carte didactică în care aflĭ că melcul are *două* coarne... este, fără 'ndoială, o carte cu care nu poţĭ discută alt-fel de cît cu o imensă zeflemea...

De aceea, *Adevĕrul Literar* roagă frumos pe domniĭ autorĭ şi pe domniĭ editorĭ să-ĭ trimită operele dumnealor didactice. Noĭ ne-am procurat deja cîte am putut şi vom ţine deschisă în permanenţă rubrica aşà de interesantă a *Cultureĭ oficiale*.

O să fie frumos.

Anton Bacalbaşa.

MELANCOLIE

Don sergent de săptămînă
Şade'n deal la Marmizon,
Cugetînd cu mult rezon
Cît de trist e să rămînă
Incheiat în centuron...

Dirdiïe de chef cantina,
Curge mustul din bidon,
Iar el, bïet, stă de planton.
Tocmaĭ azĭ a luat chenzina,—
Ce păcat că-ĭ cu pampon!

Camaraziĭ cu bonetă
Nu staŭ zmirna azĭ ca el,
Eĭ n'aŭ grije de apel;
Grija lor e: «—Dragă Vetă,
«Inc'un chil de turburel!»

Şi-ar trînti capul pe-o pernă
Ca să scape de indemn;
Dar ĭ-e frică de consemn...

Scoate cîrpa din gibernă
Şi-unge arma c'untdelemn....

Quidam.

GALERIA LITERARA

M. S. CAROL

M. S. Carol la galeria literară? Ce însemnează asta? —Asta însemnează, iubite cititor, că M. S. Carol e preşedinte al Academieĭ Romîne şi *Bene-merenti* cl. I-a, împărţind pe cea dintîiŭ din aceste onorurĭ cu Ion Ghica, iar pe cea d'a doua cu Macedonski şi Licherdopol.

Sub-semnatul nu face aşa dar de cît a umplea, cu o oră maĭ nainte, o lacună ce printr'o regretabilă pierdere din vedere a lăsat pînă acum în şirul figurilor literare pe carĭ le fotografiază *à la minute* la această rubrică.

Activitatea literară a D-luĭ M. S. Carol, după cum a observat şi ministrul Urechiă în raportul prin care i-a recomandat să bine-voiască a se decora cu *Bene-merenti*, se împarte în două: une-orĭ el face literatură vorbită, alte orĭ literatură scrisă.

In literatura vorbită el a introdus unele modificărĭ radicale în pronunţarea maĭ multora din consunele şi vocalele limbeĭ romîne. De asemenea a adaptat cuvintelor romîneştĭ un accent cu totul noŭ şi original.

Ast-fel, de exemplu, cînd face literatură în sînul Academieĭ romîne, el nu zice, ca alţĭ presidenţĭ literaţĭ: „Domnul Sturdza are cuvîntul", — *„Tomn' Stuadza auè cuventùll"*.

In literatura scrisă (rĕŭ-voitoriĭ adaogă *de alţiĭ)* M. S. Carol se foloseşte de un vocabular foarte restrîns de cuvinte. Afară de cuvîntul *Carol*, pe care singur îl foloseşte maĭ mult de cît pe toate cele-l'alte la un loc, maĭ uzează cu deosebire de cuvintele: Ţéră, popor (iubit), viue (bucurie), dovezĭ (scumpe), primirea (strălucită, călduroasă), legăturile (dintre popor şi Dinastie), a consacra *(forţele)*, mişcat, fericită împrejurare, adîncă recunoştinţă, inimele noastre, şi alte vr'o cîte-va, între carĭ intră maĭ ales: Primiţi, etc.

Ortografia de care se foloseşte acest scriitor, are şi ea particularităţile sale; ast-fel el scrie pronumele *ne, nostru*, etc., tot-d'a-una cu *N* mare; de asemenea scrie *D*inastie, însă *p*opor, ţinînd ast-fel media între ortografia nemţească şi cea romînească. Insfîrşit acest autor nu cunoaşte de loc persoana întîia singulară.

Şi cu aceasta am fi cercetat întreaga activitate literară a D-luĭ M. S. Carol. Cum se vede, deşi Bene-merenti clasa I, literatura nu prea este *domeniul* sĕŭ, din care cauză nicĭ *nu prea face brînză* aci.

De asemenea literatura este poate singura în care s'ar putea zice, că M. S. Carol *nu face parale*.

ZIG.

DE MULT...

Un sat departe — aşa departe —
Şi 'n satu-acela-ĭ vechea casă
De-abea zărită 'ntr'o frumoasă
Livadă cu aleĭ deşarte.

Şi plînge-o doină de cu sară,
De cine ştie unde, vagă...
N'ajunge pînă 'n sat întreagă
Şi-ĭ jalnică de te omoară...

Pe scărĭ îmĭ par doĭ tinerĭ stînd;
Nu ştiŭ de i-am maĭ întîlnit.
El pare-aşa neliniştit,
Ea 'nspre apus cată plîngînd...

Prin nouri groşĭ de colb, in drum,
Cu cîniĭ un copil se bate:
— De mi-ar eşi în cale, poate
Că nu l'aşĭ maĭ cunoaşte-acum...

...Şi mama-mĭ spune 'n rîs mereŭ
C'a noastră-ĭ casa 'ntre aleĭ,
Copilu-acel nebun îs ieŭ...

N'o cred şi totuşĭ o ascult
Spunîndu-mĭ tare pe de rost
Poveştĭ ce poate c'or fi fost
Prin alte locurĭ, de demult.

Corest.

POEZIA LA ACADEMIE

S'ar înşela cine ar crede că odată cu moartea luĭ Alexandri poezia şi-a luat adio de la Academie. Las' că avem acolo pe Iosif Vulcan, bardul din Beiuş, pe Iacob Negruzzi, profesor de drept comercial şi autor de opere complecte şi neatinse, pe Olănescu, celebrul autor romîn al pieseĭ *Primul bal*, care n'are alt cusur de cît p'acela c'a apucat s'o scrie un neamţ maĭ dinainte, — dar maĭ sunt şi alţiĭ, pe carĭ pun rămăşag că nicĭ nu-ĭ bănuiţĭ de aşa ceva.

De alt-fel trebuie să mărturisesc că pe ăsta, de care voiŭ să vorbesc aci, nu-l bănuiam nicĭ eŭ pînă Joĭ, 15 (27) Septembrie anul curent.

Am maĭ vorbit despre el şi l-am analizat pe scurt în acest loc ca istoric, filosof şi ortograf. Iĭ zice Dr. G. Sbiera şi pîn' acum nu ştiam să-şĭ fi afirmat numele de cît în proză.

Iată înse că la data maĭ sus precizată ne soseşte la redacţie o gazetă—al căreĭ nume nu suntem încă autorizaţĭ să-l dăm — şi fără nicĭ-o prevestire, fără cel maĭ mic menajament ne surprinde de-odată cu un foileton întreg de *Poesiĭ* de I. G. Sbiera!

—Va să zică ştie I. G Sbiera şi în poezie! *făcuĭ eŭ*, şi numaĭ de cît mĕ puseĭ pe citit cu o lăcomie proprie gazetaruluĭ în căutare de *subiecte*.

Ce e drept, subiectele poetuluĭ academician sunt cam vechĭ, în schimb însă chipul cum le tratează ar fi destul de noŭ, — pentru nişte bilete de plăcintă.

De pildă: Ce e frumuseţea, saŭ *frumuseaţa* cum zice poetul?

Frumuseaţa e ca fumul
Ce tot fuge, se strecoară...

Ce e idealul?

Ce e soarele în lume
La om este idealul.

Şi ce e virtutea?

Floarea place, dar nu durează
Virtutea însă în vecĭ viază!

Ce e în sfîrşit *amicia*?

Mare-odor e amicia
Cînd ea este credincioasă;
Ea se luptă cu urgiea
In viaţa furtunoasă!

—Destul. Şapte. Trecĭ la loc!... Adică pardon, uitasem că suntem la Academie. Continuă, D-le doctor!

Vezĭ edera *ca şi o fragedă inimioară*
S'anină, s'agaţă de 'ntîia *sălcică*
Şĭ-apoĭ se întinde, se 'nalţă tot falnic mereŭ
In sus, în departe desparte spre ceriŭ Dumnezeŭ!...

Aicĭ Academia a făcut marţĭ pe Prodănescu, care scria:

Eŭ cînt a armateĭ romîne gloriea,
Iar nu a luĭ căpitan Căpităneanu care a stat
la mine un an şi nu mĭ-a plătit chiriea!

Tot în acest gen e şi asta:

Priveşte de la mine această carte albă!
E drept o suvenire, în care *ca 'ntr'o salbă*
Amicĭ şi-amice sute *vor scrie* ce simţesc.
Eŭ însă, dragă verişoară, din cîte sîmt şi ştiŭ
Un lucru iţĭ voiŭ spune ce-aice îl şi scriŭ.

Asta însemnează aşa dară a scrie ca 'ntr'o salbă. Bine, fie, dar asta?

Colo-n valea înverzită
Şi cu florĭ acoperită
Curge lin un rîurel;
Curge lin, *nu sĕ opreşte;*
Se tot duce uşurel
Şi tot *curge* neîncetat...

Aci vine întorsătura. Atenţiune:

Curgă şi la tine, dragă...

Shocking! Să maĭ continuŭ?... N'am ce face... Penibilă meserie!

Curgă lin, curgă uşor,
Neştiind de piedicĭ grele
Nicĭ de-amare *opintele*...

Unde ne ducĭ, domnule doctor? Staĭ, pentru Dumnezeŭ! Să ne întoarcem în sala de şedinţe, şi citeşte-ne ceva maĭ decent.

In van se strecoară, se duc cu grăbire
Aniĭ dulcĭ aĭ vieţiĭ, aniĭ trecătorĭ!...
Căcĭ tot li rămîne plăcut amintire
Oare de plăcere şi de dulcĭ fiorĭ!
Ferice de-acela, de treĭ orĭ ferice,
Care 'n amintire-şĭ, ah! poate număra
Oare de plăcere gustate aice,
Nu puţine, dragă, ci toată viaţa sa!

Aşa! Cel puţin, terminînd, să rămînem cu o amintire maĭ *plăcut*.

Cr.

CÂNTAŢĬ, ARTIŞTĬ!

Ministerul Instrucţiuneĭ a trimis la Paris pe D. C. Rădulescu, însărcinîndu'l să studieze progresele săvîrşite acolo în arta dramatică.

D. Rădulescu s'a întors şi a făcut un raport, în care constată între altele, că actoriĭ în Franţa nu cîntă, pe cînd la noĭ... fie-care actor e o primadonă.

Nu ştim ce s'o alege în urma acestuĭ raport. Dar grozav aşĭ vrea să aud pe actoriĭ noştri vorbind fără să cînte. La noĭ se face o confuzie în împărţirea rolurilor: Direcţia teatrelor ĭea pe eleviĭ de la canto şi le dă rolurĭ în drame şi în comediĭ, iar pe eleviĭ de la declamaţie îĭ trece, probabil din nebăgare de seamă, la operă şi operetă.

Orĭ-cine a fost odată la teatru, a trebuit să audă cum se cîntă în cîte o melodramă: *o buuunul meŭ păriiiinte*.....! Iar la operetă, cîntă cum aşĭ cîntà eŭ.

Vezĭ cîte o fetiţă care la Teatrul Naţional face pe «doamnă contesă, masa este servită». Intr'o bună dimineaţă, fetiţa dă şi ea o reprezentaţie pe socoteala eĭ la vre-o *Dacie* oare-care. S'o vezĭ atuncĭ cum se umflă'n pene şi cum cică declamă: «Ooooo, mmmaĭca mmea!» Aĭ crede că-ĭ tocmită să lungească spetacolul pînă la miezul nopţeĭ,—ora fatală!

— Cine-ĭ de vină? veţĭ întreba.

— Ia nimenĭ, dom'le! Aşà sîntem noĭ: naţiune muzicală.

... Iar Domnu Rădulescu pofteşte acuma să ne ĭa şi darul acesta, pe care 'l avem de la Dumnezeŭ.

Să facă bunătate să ne lase 'n pace. Pîn'acuma eŭ nu mergeam la Teatru de cît cînd se dedea cîte o melodramă de astea cu... cîntece; cînd om fi lipsiţĭ şi de plăcerea asta, nu mă maĭ prindeţĭ pe acolo.

Slava Domnuluĭ, la opereta romînă sĕ cîntă destul de prost! Incaltea să ne bucurăm de cîntecile artiştilor noştri dramaticĭ.

Rigolo.

GRAMATICA „VIEŢEĬ"

Iubiţĭ cititorĭ, bucuraţi-vă. A înviat *Viaţa* şi a 'nviat cu un succes nebun. Prima eĭ grije este să înalţe gramatica la nivelul ce se cuvine să aibă această ştiinţă, care,— după cum cred proştiĭ,—«ne învaţă a ceti şi a scrie corect».

Polemizînd cu «Perciunul Literar», organ care n'a murit astă-vară, *Viaţa* îĭ administrează lecţia următoare:

«*O soluţie, două soluţiele... Jupîne dragă*».

Iată-mă dar încîntat, fericit că maĭ am un coleg care să combată lipsa de gramatică.... Strîng mîna nouluĭ confrate şi-ĭ mulţumesc cu recunoştinţă. Să se 'nveţe minte aceĭa carĭ spun *soluţiele* în loc de *soluţiile!* O soluţie, două soluţiĭ...

* * *

Să citim, decĭ, *Viaţa*, organul gramaticeĭ romîne.

Incep cu articolul valorosuluĭ literat necunoscut, Dr. A. Urechiă.... Ascultaţĭ:

«Aceasta însă numaĭ în *ocaziele* solemne, bineînţeles...»

Ce dracu de gramatică-ĭ asta? O ocazie — două ocaziele?.... Jupîn doctore, ĭa seama!

Maĭ departe:

«Respectul uniformeĭ, împins la mine *pînă a saluta tunicele* din geamul croitorilor....»

O tunică — două tunicele....? Jupîne dragă....

«Pe trotuarul palatuluĭ mă încrucişaĭ...»

Doctore, lasă gramatica 'n pace... Căcĭ dacă tu mă încrucişaĭ, eŭ mă crucifĭŭ de măcelul la care tu te dedaĭ....

«Şapca galonată ce acesta purta pe cap, mantaua'ĭ neagră şi lungă fără nimic distinctiv, mă făcù...»

O, doctore! Şapca şi mantaua mă *făcu*? Curagiul tăŭ şi lipsa ta de gramatică mă *făcură* să te admir!...

Şi cum să nu te admir, cînd tu te agăţĭ de lucrurile cele maĭ intime ale oamenilor? Vorbind de Anton Meţ, tu te ocupĭ de «*capul acestuĭa*», ca şi cum «*capul acestuĭa*» te atinge... Şi încă adaogĭ «*capul acestuĭa*» a trebuit să se piece şi să se frece...» De frecat, nu zic ba «*capul acestuĭa*» se freacă la nevoĭe; dar de plecat pardon!

WUNDER.

CULTURA OFICIALĂ

— D. PĂSĂREANU ZOOLOG —

Să ne maĭ ocupăm iarăşĭ de D. Păsăreanu? [1]) De ce nu. Dumnealuĭ e directorul uneĭ reviste agricole, e profesor la şcoala normală şi la şcoala fiilor de militarĭ din Craiova; e autorul maĭ multor cărticele a o sută de paginĭ, destinate să aducă *marĭ foloase* Institutorilor şi Institutoarelor,— după cum are singur modestiea s'o spună.

Maĭ mult de cît atîta. Ţine aşa de mult *Autorul* la *elaboraţiunile* sale, în cît pe contra-prefaţă declară ameninţător: «Imitaţiea planuluĭ, plagierea şi reproducerea prezentuluĭ text, vor fi considerate ca violare de proprietate.» Nu-ţĭ fie frică, bietule domn Păsăreanu; veghiăm noĭ asupra soarteĭ texturilor dumitale.

* * *

Chiar de la început, autorul ne cam pune pe gîndurĭ. Vorbind la pagina 7 despre *Clasificaţiunea generală a Zoologieĭ* **saŭ** *a regimuluĭ animal*—lăsîndu-ne să înţelegem că zoologie şi regn animal e acelaşĭ lucru,—spune că regimul animal cuprinde şapte grupe marĭ: Vertebratele, Nevertebratele saŭ Ineloasele, Moluştele, Viermiĭ, Echinodermele, Celenteratele şi Protozoariĭ. Pînă la D. Păsăreanu se ştiea că nu numaĭ Ineloasele dumisale, ci şi cele-l'alte cincĭ grupe următoare sunt tot nevertebrate; aceasta reesĕ, din nenorocire, chiar din definiţia dată de Dumnealuĭ, cuvintelor vertebrat şi nevertebrat. Dar nu-ĭ numaĭ atîta. In grupul 2-lea al nevertebratelor pune următoarele animale: insectele, paianjenul, racul, *rîma şi lipitoarea*; şi cîte-va rîndurĭ maĭ jos, vedem iară-şĭ ivindu-se rîmele şi lipitorile aşezate de astă-dată în grupul 4-lea, al *viermilor*. Asta-ĭ boacănă de tot! Ce dracu, D-le Păsărene, rîma şi lipitoarea nu pot fi şi ineloase şi viermĭ în acelaşĭ timp; saŭ atuncĭ, — ceea ce ne vine să credem maĭ degrabă—caracteristicele grupurilor dumitale sînt greşite.

Se vede că D. Păsăreanu fiind copil mic n'a ţinut nicĭ odată un melc în palmă şi nu i-a cîntat ca să-şĭ scoată cornițele. Nu se gîndea, de sigur, la această fragedă vrîstă că ajuns odată *copăcel* va deveni director de reviste şi autor de cărţĭ didactice.

Aşa la pagina 37, voind să ne vorbească despre deosebirea care există între limaciŭ şi melc, zice: ....«*capul* (limaciuluĭ) *se află înconjurat de 4 tentacule saŭ cornițe, purtînd ochiĭ în vîrful lor: pe cînd melcul are numaĭ două tentacule saŭ cornițe şi ochiĭ sunt aşezaţĭ în partea de jos a lor*».

Vra să zică, lucru hotărît: melcul are numaĭ două cornițe, iar ochiĭ nu se maĭ află, ca la limaciŭ, pe vîrful lor, ci la partea lor inferioară.

De cîte orĭ n'am recitit aceste rîndurĭ, şi zăŭ, par'că tot nu-mĭ vinea să cred. N'apucaiŭ însă să-mĭ arunc ochiĭ pe pagina de alăturĭ, şi ce să vezĭ, ilustrat, un coscogeamitea melc, gras şi frumos, purtînd trufaş pe cap cele 4 cornițe, bucuriea copiilor şi desminţirea ziselor Domnuluĭ autor.

Şi cu toate că gravura e cam nedesluşită, dar par'că zăresc şi doĭ ochĭ sticlind ironic *tocmaĭ în vîrful* cornițelor celor marĭ.

Şi ce limbă; cîte fraze halandala; cîte cuvinte nepricepute de D. autor, în cărticica asta de 116 feţe!

La pagina 15-a spune că animalele, ca *lupul, leul* care se nutresc numaĭ cu carne se numesc *carnivore;* şi că omul, cîinele, şi altele sunt dimpotrivă *omnivore*, fiind-că se nutresc cu carne *şi cu lapte*. Asta va să zică omnivor.

Maĭ ascultaţĭ şi altele: sucurile digestive sunt numite *zămurĭ* mistuitoare; saliva, *scuipat saŭ bale*; stomacul *cazan*. După Dumnealuĭ pulsul e un *sgomot*, zgomotul pe care 'l face sîngele în *arteriĭ*; respiraţiunea se face «prin o ţeavă lungă (trachea) care începe *de la nas*; peştiĭ respiră oxigenul *topit* în apă, etc., etc...»

Să maĭ vorbim de metodă, de vre-un plan oare-care zărit măcar în şirul acestor paginĭ. Să ne maĭ fie teamă, cum vra să se arate autorul pe contra-prefaţă, că i-ar trece prin cap cui-va să imiteze, saŭ să violeze *această* proprietate a D-luĭ Păsăreanu?

Totul e trîntit cu furca, unul peste altul.

Clasificaţiea, care într'o carte elementară, ar trebui să se găsească la sfîrşit, ca o sinteză a cunoştinţelor căpătate treptat, şi a faptelor analizate, e pusă dimpotrivă la început.

In loc ca să se dezvolte numaĭ principalele însuşirĭ ale unuĭ animal saŭ ale unuĭ organ, dimpotrivă, Dumnealuĭ vrea să spue tot,—şi am văzut cum le spune.

Această cărţulie, nu maĭ ştim cum să-ĭ spunem, e maĭ degrabă un *memento* greşit, nemetodic şi indigest, cu toate zămurile sale mistuitoare, de cît un manual elementar în care să se poată învăţa ceva.

«Cînd un om vede bine zicem că are vedere bună (*sic*), spune D. Păsăreanu la pagina 113... Acela care nu vede de loc, se zice orb. Ce nefericiţĭ sunt aceştiea!...»

Cred că's maĭ nefericiţĭ aceĭa, zicem noĭ, carĭ avînd ochĭ nu văd de cît două cornițe pe capul melculuĭ.

PĂSĂRICA.

1 Vezĭ «Adevĕrul literar» de Duminica trecută.

ÎNC'O REAPARIŢIE

Dintre toate gazetele carĭ şi-aŭ suspendat apariţia pe timpul vacanţeĭ, de sigur că maĭ mult a fost remarcată şi regretată încetarea *Gazeteĭ de Tecuciŭ* a cetăţeanuluĭ Pantazoglu. In adevĕr, ea-şĭ suspendase apariţia tocmaĭ într'un timp în care maĭ mult de cît orĭ cînd se simte nevoia refraşismentelor, şi se ştie cît de tare era în această specialitate.

Mîngîiaţi-vĕ însă, iubiţĭ cititorĭ, dimpreună cu sub-semnatul. Cetăţeanul Pantazoglu ne dă de veste printr'un «*Avis* către onor. Concetăţenĭ şi Conjudeţenĭ» că de la 1 Octomvrie *Gazeta de Tecuciŭ* va reapare.

Şi iată pentru ce:

Am văzut — zice cetăţeanul Pantazoglu în avizul săŭ—că imediat apoĭ foiţa în forma de jurnal sub denumirea de *Gazeta Tecuciuluĭ*, se le fiie de bine se iase cât de multe; Chestia nu este însă aci, eată unde este chestiea: anunţurile Consiliuluĭ Judeţian aŭ început a se publica în noul jurnal. Această faptă a d-luĭ Balaş este o *eruarie* (eroare). Voĭ scoate vr'o 3 numere supliment al *Gazeteĭ de Tecuciŭ* ca să arât toate eruările care se comit de către D-l Balaş aşa spre exemplu Jurnalul D-sale are o vechime de 4 săptămânĭ şi D-sa îĭ dă anul al doilea de vechime; Această este o eruarie din cele maĭ marĭ şi făcut intenţionat.

Aşteptăm cu nerăbdare *eruările* făgăduite şi urăm şi noĭ cetăţeanuluĭ Pantazoglu şi *Gazeteĭ de Tecuciŭ* «să le fie de bine şi să iasă cît de multe.»

RAD.

FRICOŞIĬ....

Plecat'aŭ toţĭ de-a casă şi-s singur cu Griveĭ,
Dar mie nu'mi-ĭ frică — de ce să-mĭ fie frică?
Nu-ĭ nicĭ o crăpătură şi-ĭ uşa incuiată....
Doar lampa mi se pare că prea ĭe mititică:
In sara asta par'că ĭe maĭ întunecată...
Şi Gheorghe-i dus pe vale. Cum stăm de singureĭ!

Dar Gheorghe vine'ndată, nu maĭ dormi Griveĭ!
Că nu s'a dus departe şi trebuĭe să vie,
Că ĭel acum se 'ntoarce dar vine 'ncet, pe jos,
Unde-ĭ zăpada mare — aşà mi-a spus ĭel mie.
Şi-o să ne spue basmul, ştiĭ basmul cel duios:
Cu făt frumos voinicul şi doi-spre-zece smeĭ...

Dar ce te uiţĭ spre uşă, ţi-ĭ frică, măĭ Griveĭ?
Se sgîtină fereastra — de ger pocneşte uşa
Şi tu ciuleştĭ urechea, te sparii de nemica...
Ie vîntul... Uit'e'n vatră cum svîntură cenuşa,
Şi pentru atîta lucru să te cuprindă frica?
Iar dacă tot ţi-ĭ teamă, vin icĭ sub ochiĭ meĭ...

I. Păun.

ARBORIĬ

Eŭ am trăit, aproape toată copilăria mea, printre arborĭ, aşa că e firesc să-mĭ aduc aminte, adese-orĭ despre eĭ. Nu numaĭ că 'mĭ plac, dar îĭ şi iubesc ca pe nişte singuraticĭ, tot-d'a-una neclintiţĭ şi tăcuţĭ.

Astă vară am stat printre eĭ, şi mi-am făcut mult bine. Sub ramurile lor înfrunzite, ce par nişte braţe ocrotitoare, sufletul îşĭ readună ceia ce a pierdut printre oamenĭ: iluziile. Une-orĭ frunzele îţĭ vorbesc. Freamătul e limbagiul lor, ce'ţĭ spune despre multe, dacă ştĭ să-l înţelegĭ.

Aţĭ observat ce turburare produc vorbele unor oamenĭ în sufletele acele, carĭ şi-aŭ întocmit, după îndelungĭ meditaţiunĭ şi citirĭ, o estetică a simţireĭ? Cuvintele grosolane, cugetările meschine cad peste aceste suflete, ca nişte loviturĭ de ciocan peste clapele unuĭ clavir.

Nicĭ odată, însă tăcerea arborilor, saŭ singurătatea unuĭ colţ de natură, nu contrariează armonia visurilor saŭ simţurilor noastre. Din potrivă, ele deschid orizonturĭ largĭ unor cugetărĭ, carĭ se găseaŭ sfioase şi se ascundeaŭ, în mijlocul lumeĭ.

O! frumoşiĭ brazĭ de pe munţiĭ Alpĭ! Eĭ nu turburaŭ aĭerul ca discursurile politicianilor noştri de aicĭ, ci-l umpleaŭ de mirosul lor puternic şi dătător de viaţă!... Nu ştiŭ dacă, zilele trecute, amiciĭ meĭ s'aŭ dus să voteze listele viitorilor consilierĭ comunalĭ, dar dacă m'aşĭ fi dus şi eŭ, vă incredinţez că aşĭ fi votat o listă a mea, pe care a-şĭ fi înscris opt grădinarĭ bavarezĭ, cu carĭ mă împrietenisem la *Reichenhall*, carĭ ar fi ştiut să-mĭ prefacă oraşul, în câţĭ-va anĭ, într'un parc uĭmitor de frumos.

* * *

Peste drum de fereastra mea, cîţĭ-va salcîmĭ aŭ început să se desfrunzească. In fie-care zi, frunzele cad maĭ veştede, maĭ numeroase. Bĭeţiĭ arborĭ par'că exprimă o tristeţe aproape omenească.

Ştiŭ că azĭ a ĭeşit din modă să maĭ vorbim de toamnă, de frunzele carĭ cad, de berzele carĭ se duc...

Nous n'osons plus parler de roses:
Quand nous les chantons, on en rit,
Car de plus adorables choses
Le culte est si vieux qu'il perit....

Sully Prudhomme, poetul *Singurătăţilor*, a suspinat în versurĭ admirabile culturile intime ale inimeĭ omeneştĭ, carĭ se pĭerd, în lumea asta vecĭnic schimbătoare.

Şi cu toate astea, cine'şĭ poate stăpîni fireasca manifestare a senzaţiunilor sale, pe care i le cauzează eterna tristeţe a lucrărilor din afară.

Căderea frunzelor este un fenomen obicinuit, ne băgat în seamă de majoritatea oamenilor; dar ele aŭ un înţeles pentru unele suflete, aspectul lor deşteaptă amintirĭ, reîntorc paginile altor vremurĭ, saŭ predispun spiritul către anume reflecţiunĭ.

De cele maĭ multe lucrurĭ din natură se leagă nenumărate fire din gîndurile şi simţirile noastre. Aceĭa ce pentru altul este indiferent, pentru mine însemnează un moment neuĭtat în viaţa mea.

Un nour, trecînd uşor prin spaţiu, făcu într'o zi pe o inteligentă femeĭe, cu care vorbeam, să tresară. Ea îşĭ adusese aminte, că avea obiceiul să-şĭ oglindeze ochiĭ într'un lac, aproape de grădina eĭ. Cine ştie! poate că nourul acela născuse din acel lac, unde par'că rămăsese ceva din albastrul ochilor săĭ.

Omul chiar are nevoĭe de-aşĭ crea o filosofie a luĭ intimă, neformulată într'un sistem, nepublicată în volume, dar care să'l satisfacă numaĭ pe el însu-şĭ. Ce bine-făcător e să crezĭ într'o simpatie universală, şi să-ţĭ distrugĭ cît maĭ mult groaza de nepăserea oarbă şi fatală a natureĭ, faţă de orĭ-ce existenţă omenească.

* * *

Mie, desfrunziţiĭ salcîmĭ de peste drum îmĭ readuc gîndurĭ despre nestatornicie, despre moarte.

Omul nu moare dintr'o dată, cu încetul şi conştient. Fie-care purtăm în noĭ mormintele copilărieĭ şi ale adoleşcenţeĭ. Dar iluziile!... Despre ele abia ne maĭ aducem aminte: mor cu grămada, ca nişte ostaşĭ pe cîmpul de războiŭ.

Ne mor rude, prietenĭ, părinţĭ, şi duc cu eĭ în groapă iubirile, bucuriile noastre. Moare ceva şi din noĭ, carĭ rămînem.

Şi neantul, a căreĭ apropiere o presimţĭ, te nelinişteşte, îţĭ întunecă mintea, cu vecĭnicul luĭ mister de Sphinx.

Pe mine m'a uĭmit nepăsarea unuĭ ţăran, care se afla în orele agonieĭ. In ajunul morţeĭ, mîncase cu multă poftă, şi cerea să-ĭ cheme pe un prieten din sat, care se îndeletnicea cu cioplitul crucilor de morţĭ. Voia să-şĭ tocmească, el singur, coşciugul!

Pentru ce o mare parte din oameniĭ din popor nu simt frica de moarte? Să fie din cauza credinţeĭ lor în viaţa viitoare? Saŭ pentru că nu-ĭ leagă de traĭul pămîntesc nicĭ o iluzie de fericire?

Pentru un civilizat dacă viaţa nu e tot-d'a-una plăcută, e cel puţin interesantă. A trăi de curiozitate, este şi asta o plăcere.

Călătoriile, maĭ ales, fac să-ţĭ placă viaţa. Ele îţĭ deprind spiritul cu nesăţioasele nostalgiĭ de depărtărĭ, de tot ce e noŭ şi necunoscut. In vreme ce traiul numaĭ în acelaşĭ loc, oboseşte, înclină către moarte....

Cu atîtea gîndurĭ îţĭ umple mintea frunzele astea carĭ se desprind de pe ramurĭ!... Aŭ avut şi ele o vĭaţă. Cîte vĭeţĭ omeneştĭ nu s'aseamănă cu a lor,—vĭeţĭ obscure, scurte, uĭtate...

Noaptea, cînd uliţile sunt pustiĭ şi liniştite, căderea frunzelor, auzită din odaie, pare un plîns uşor, întrerupt de suspine. Şi atuncĭ, înduĭoşat de tristeţe şi pietate, te gîndeştĭ la aceĭa carĭ sunt singurĭ şi nemîngîiaţĭ...

O,... vă încredinţez: arboriĭ aŭ o bună înrîurire educatoare asupra acelor suflete, predispuse a înţelege durerile omeneştĭ.

Traian Demetrescu.

DIN VIEAŢA MILITARĂ

Moşul

Am cunoscut odată un militar foarte ciudat. Erà cu noĭ în batalion, vorbeam cu el în toate zilele,—şi nicĭ odată n'am ştiut cum îl chiamă. Pe el, nu ştiŭ de ce, nu-mĭ venea să'l întreb; ĭar toţĭ cărora m'am adresat, dedeaŭ din umerĭ ca şi mine, miraţĭ şi eĭ că nicĭ odată n'avuseseră curiozitatea să'l întrebe. Probabil, numaĭ furierul regimentuluĭ avea norocul să cunoască ghicitoarea asta, pentru că o vedea deslegată gata în registre. Incolo, de la maior şi pînă la bucătar, nimenĭ n'avea habar.

Ba încă şi maĭ ceva! Măcar că purtà la mînà două galoane late de aur, pentru noĭ el n'avea grad. Şi nimenuĭ nu ĭ-ar fi trăznit prin minte să-ĭ zică: «trăiţĭ don sergen'major». Să fi poftit să-ĭ zicĭ! Ar fi fost în stare să se facă foc şi pe loc ţĭ-ar fi răspuns:

— Să-ţĭ crească urechile, băĭete!

Aşà, toată lumea-ĭ spunea «Moşule». Şi aĭ fi fost în stare să crezĭ că tot sub numele ăsta erà trecut şi'n controale.

Moşu erà omul cel maĭ vechiŭ din Batalion. Schimbase ofiţerĭ peste ofiţerĭ, apucase soldaţiĭ carĭ ajunseseră acuma căpitanĭ, văzuse schimbîndu-se nu maĭ ştiŭ cîţĭ maiorĭ şefi de corp,—şi privea la toate primenelile şi transformările astea cu un fel de filosofie simplă, care-ĭ erà în fire, nu împrumutată din cărţĭ.

— Heĭ, bădică, roata lumiĭ e afurisită!

Toate se mutaŭ de la locul lor, toate întinereaŭ orĭ îmbătrîneaŭ, numaĭ el rămînea cum fusese. Cînd a 'nceput să i se zică «Moşule» iară-şĭ nimenĭ nu ştià; aĭ fi zis c'aşa se pomenise el «Moş» de cînd lumea.

Peste el şi peste viaţa luĭ plutea o taĭnă, pe care gîndeaĭ că nicĭ el n'o cunoaşte. De unde erà, ce fusese maĭ 'nainte, habar n'avea cine-va. Atît ne spusese.

— Heĭ, cocoşelule, cînd m'a luat pă mine cu arcanu erà altă gîscă 'n traistă! Eŭ am apucat pă Pazvante, care mîncà omu de viŭ... Nu-ţĭ maĭ vorbesc de Lipan, care strigà «creer de cocoş»... ăsta a fost încoa de tot!

Moşu făcea oştire de vre-o cinsprezece anĭ. Şi doar nu era om bătrîn. Să tot fi avut treĭ-zecĭ-şi-cincĭ treĭ-zecĭ-şi-şease de primăvere înnodate. Dar, nu ştiŭ cum şi ce fel, primăverile luĭ eraŭ cam tomnatice, ba le eşise binişor bruma prin păr şi prin barbă. Pe icĭ, pe colo, ghioceiĭ îĭ mijaŭ în cap, de ĭ-aĭ fi dat ăl maĭ puţin, să zic, patru-zecĭ şi opt-şi nouă. Unde ĭera şi cam adus de spete, ca omu la vîrsta cînd te plecĭ spre groapă; unde maĭ avea şi mersul a-gale, puteaĭ să jurĭ că se apropie de cincĭ-zecĭ în toată legea.

Da ce om! Uĭt'te: mi'l aduc aminte ca astă-zĭ, Regulat îl vedeaĭ prin curtea cazărmiĭ, cu mîĭnile la spate, orĭ cĭugulindu-şĭ bărbuţa, şi n'aĭ fi bănuit cît cucu că-ĭ militar, şi încă de-aĭ luĭ Pazvante, dacă n'aĭ fi zărit mondirul cazon pe el!

Erà şeful şeful gorniştilor. De dimineaţa pleca cu «puiĭ» la instrucţie şi nu să 'ntorcea de cît la vremea meseĭ. Apoĭ, după masă, iar aşa. Şi cît ţi-ĭ ziulica de mare, auzeaĭ sunînd goarnele pe maidan. Un lucru cĭudat: cînd mergea în fruntea gorniştilor şi maĭ ales în fruntea batalionuluĭ, i se însenina faţa. Nu maĭ erà îndoit de spete, mustaţa şi-o ridicà în sus, şi făcea nişte paşĭ de credeaĭ că o să cufunde pămîntul. Gorniştiĭ luĭ eraŭ ăĭ maĭ vestiţĭ în toate garnizoanele pe unde trecuse.

El compusese marşurile alea după care soldatul calcă «scurt» şi apăsat fără să vrea. Gorniştiĭ ăĭlalţĭ îndrugaŭ ca de mort!

— Ala-ĭ marş? Par'că-ĭ de cavalerie! Mă mir că nu cîntă de nuntă!

Şi doar tot oamenĭ eraŭ şi ăia. Numaĭ vezĭ că avea moşu un fel de «manelă» a luĭ a parte. N'aĭ fi auzit vorbă proastă din gura luĭ! Orĭ să pedepsească el, orĭ să bată,— «cum aud că obicĭnuiesc alţiĭ»—ferit-a Sfîntul! Moşu să uĭtà la gorniştiĭ luĭ ca la nişte puĭ,— şi să fi văzut numaĭ că s'aleagă cine-va de dînşiĭ! Aşà Moş cum erà, să înfuria de credeaĭ că intră dracu 'n toţĭ.

Une-orĭ maĭ lăsa pe oamenĭ să se odihnească şi eĭ, că maĭ ales la început la toţĭ le pleznesc buzele din pricina goarneĭ. Dar de departe, cînd vedea că vine maiorul, îl auzeaĭ:

— Haide, mînzule, daţĭ zor, taĭcă, daţĭ zor! Că uit'te: vine Ghĭuju! Ghĭuju,— aşa zicea el, în loc de «don maior». Apoĭ zimbea, se uita la Berbecul batalionuluĭ, care se ţinea grapă de el peste tot, şi-ĭ spunea:

— Scoal' Ghiţă, scoal'că vine stăpînu ăl mare.

Insă Ghiţă îl privea cu ochiĭ luĭ leneşĭ şi cuminţĭ, că el nu cunoştea alt stăpîn şi alt frate de cît pe «Moşu». Amîndoĭ eraŭ stîlpiĭ batalionuluĭ, amîndoĭ mergeaŭ în frunte, amîndoĭ mîncaŭ şi amîndoĭ dormeaŭ.

— Vezĭ? zicea Moşu. Nu l'aşĭ da pe Ghiţă, să ştiŭ de bine că maĭ îmĭ dă o primă.

Şi cum ĭubea pe Ghiţă, aşà ĭubea pe toţĭ oameniĭ. Nu cunoştea pizma, nu avea vrăşmaşĭ şi nicĭ fudul nu ĭerà.

Cînd vedea cîte un voluntar maĭ mititel, Moşu se uità la el ca la un copil şi-ĭ spunea cu dragostea luĭ originală:

— Mă, cîta melităroĭu de mare! Da'o să poţĭ ţine puşca, tăticule?

Orĭ, dacă te vedea trist, numaĭ decît te'ntrebà:

— Noroc, taĭcă! Merge cătănia? Maĭca Dom'luĭ într'ajutor!

Altă-dată, îl pofteaĭ la cantină. Nu te-ar fi refuzat nicĭ în ruptul capuluĭ, măcar că nu-ĭ plăcea băutura. Intrà şi comandà:

— He, un şpriţ, un macmahon, maĭ multă gazoasă!

Asta ĭerà viaţa luĭ: prieten cu toţĭ la cataramă şi voĭe bună.

In vremea din urmă, nu maĭ avea voĭe să sufle din goarnă, nicĭ să alerge, nicĭ să ridice greutăţĭ. Iĭ venise boala de acolo, că prea suflase mult.

— Acuma să mă iaŭ de mînă cu Ghiţă, zicea el şi rîdea chiar de boală.

Insă nu vorbea decît de anul pe care'l maĭ avea de slujit.

— Cum l'oĭŭ împlini, mă duc. Şi, maĭ cu pensioara, maĭ cu părăluţele strînse, deschid şi eŭ o cîrciumĭoară... Hea! Pentru bătrîneţe e destul. Imĭ ĭaŭ şi o băbuţă aşà de v'o optsprece anişorĭ...

Noĭ rîdeam:

— Da ce să facĭ cu ea, Moşule? Să se ĭea şi ea de mînă cu Ghiţă?

— Ce mă? Ce? Dec! Ba bine că te-oĭŭ chemà pĕ tine să-mĭ ajuţĭ!...

* * *

Nu trecuse nicĭ o săptămînă de cînd ne spusese vorba asta, şi auzirăm într'o dimineaţă vestea groaznică: a murit Moşu!

— Da, dom'le! zicea aghiotantul. L'a găsit căpraru de la gorniştĭ întins pă pat, fără suflare, cu ochiĭ închişĭ, ţeapăn, mort,—ce maĭ încoace-'ncolo? Berbecu stetea la căpătîĭŭ şi urlà. Cînd a văzut că pun oameniĭ mîna pĕ moşu, s'a suit şi Ghiţă cu două labe pă pat. Săracu dobitoc! Vezĭ dumneata? Par'că vrea şi el să ajute, orĭ să vază măcar ce s'a întîmplat...

— Şi de ce a murit? Nu se ştie?

— De! Doctoru zice că i s'a rupt o vînă. Ştiĭ că el suferea, sărmanu! Da' eŭ bănuĭesc c'a murit de supărare...

— Supărare Moşu?

— Taman aşà. Ţĭ-aducĭ aminte vorba luĭ: «să-mĭ găsesc o băbuţă de v'o optsprece anişorĭ....»

— Eĭ! Mĭ-aduc....

— Apăĭ asta e. Băbuţa a găsit-o el, pă cît ştiŭ eŭ; d'a pasă-mi-te..... boala luĭ e afurisită... te face neom.... A găsit băbuţa de geaba. Vorba dumitale: «Să se ĭea şi ea de mînă cu Ghiţă?» D'aĭa prepuiŭ eŭ c'a murit. Puţin lucru e dom'le? Să te pomeneştĭ din om... Lipovean.

* * *

A doua zi cînd l'a 'ngropat, l'aŭ trecut pe la cazarmă.

Tot Batalionul ĭerà în poartă orĭ pe la ferestre orĭ pe zid... Bĭetu Moşu mergea cu picioarele 'nainte pe drumu de apoĭ. In urma luĭ, că ĭerà într'o Duminică, o mulţime de ofiţerĭ, de soldaţĭ şi de sergenţĭ. Gorniştiĭ nu maĭ cîntaŭ «scurt». Ierà un cîntec lung, de jale, care-ţĭ trecea prin inimă ca un ţipăt de durere.

Iar doliul, la căpătîĭŭ, îl ţinea Ghiţă, singurul frate. Şi nicĭ nu s'a maĭ întors la cazarmă: o fi putrezit pe cîmp!

A. B.

ŞTIRĬ LITERARE

A reapărut revista *Viaţa*. Mărturisim cu toată nepărtinirea posibilă, că rar am văzut cevà maĭ searbăd.

* * *

D. Sc. C. Arion a scos în franţuzeşte o lucrare intitulată *La situation économique et sociale du paysan roumain.*

Cartea aceasta, despre care *Adevărul* va vorbi maĭ pe larg, e foarte interesantă. Autorul constată mizeria grozavă a ţăranuluĭ nostru, combate părerea d-luĭ Păucescu că împroprietărirea de la 1864 a făcut maĭ mult răŭ ţărănimeĭ, critică măcelul de la 1888 şi dă dovadă de mult sentiment pentru săţenĭ.

* * *

Zilele astea ese de sub tipar volumul de *Poeziĭ* al gingaşuluĭ poet Artur Stavri.

O parte din poeziile cuprinse în acest volum a apărut în *Adevărul Literar* sub pseudonimul *Coresi*.

Credem că cititoriĭ noştri, carĭ apreciază versurile amiculuĭ nostru, se vor grăbi să-şĭ procure volumul, în care autorul şi-a întrunit cele maĭ de valoare bucăţĭ.

* * *

D-l Mihail Demetrescu, autorul unuĭ volum de nuvele, *Izvoade*, lucrează la un roman de moravurĭ: *In Căsnicie*, care va fi gata luna viitoare.

FOIŢA „ADEVĂRULUI LITERAR“

PRIMUL CLIENT

Ce încîntat părăsise el sala de examine! Işĭ închipuia că de acum toată lumea va fi a luĭ şi că diploma de licenţiat în drept ce căpătase, era un talisman ce-ĭ va deschide o cale numaĭ de plăcerĭ şi izbînzĭ.

Călca de sus pe stradă şi i-se părea că trecătoriĭ îl priveşte cu deosebită consideraţie, ca şi cum toţĭ ar fi ştiut deja titlul cu care Facultatea îl învestise.

La o răspîntene se opri o clipă şi se gîndi încotro s'o pornească. In mintea luĭ se perindaŭ tot felul de gîndurĭ. Işĭ reamintea copilăria luĭ întreagă cu nebuniile eĭ, apoĭ mizeriile vieţeĭ de student-funcţionar — dar toate astea i-se păreaŭ departe acum ca pierdute în negura trecutuluĭ. — Speranţe vagĭ de viitor îl desfătaŭ şi în conştiinţa luĭ se deştepta o imagine luminoasă—*icoana eĭ*.

Se cunoscuseră de copiĭ şi deja de mult schimbaseră vorbe de dragoste. Pentru ea, dragostea asta era un roman de fată sentimentală, ale căreĭ simţurĭ fusese tîmpuriŭ deşteptate de confidenţele de pension. La el din potrivă, era un gînd de om practic, care vede într'o căsătorie cu zestre, putinţa de a-şĭ face un loc în lume maĭ cu înlesnire. Apoĭ în lunga-ĭ viaţă de student trecuse şi prin ciur şi prin dirmon, în cît aspira cu rîvnă la odihna menajuluĭ.

Dar de şi bine primit în casă, el totuşĭ nu îndrăznea să o ceară, căcĭ ştia că neavînd un titlu, va întîmpina din partea socruluĭ, un refuz categoric.

Acum însă, avea titlul magic: viitorul îĭ era larg deschis, cariera asigurată. Maĭ avea oare, tata socru vre-un cuvînt ca să-l refuze? Fireşte că nu.

... Intărit de această mîngîitoare încredinţare, îşĭ puse în gînd să meargă îndată să-şĭ facă cererea în căsătorie. De ce ar maĭ fi întîrziat? Ziua bună se vede de dimineaţă, şi pentru ce nu i-ar fi mers în plin pînă la capăt? Şi de îndată porni pripit pînă în dreptul caseĭ, în faţa căreia se preumblase seara de atîtea orĭ, în lung şi în larg.

Cînd fu să intre, o palpitaţie îl apucă, picioarele-ĭ slăbiră, n'avu curajul să sune— şi trecu maĭ departe. Dar apoĭ se întoarse şi intră cu hotărîre.

O mătuşă bătrînă, care locuia în casă şi adesea îl mărturisise, îĭ eşi înainte. Indată ce află noutatea cea mare şi scopul pentru care venise tînărul, ea dispăru pentru ca să înştiinţeze pe părinţĭ. După cîte-va minute uşa salonuluĭ se deschise. Infipţĭ în două fotoliurĭ, lîngă o masă, bătrîniĭ îl aşteptaŭ. El se repezi să le sărute mîna, socrul însă, cu un gest ceremonios, împiedică această manifestaţie şi-ĭ arătă un scaun.

Tînărul se lăsă pe scaun, căutînd să-şĭ amintească discursul ce pregătise. Dar nu găsea cele întîiŭ vorbe şi tăcerea se prelungea. In sfîrşit, tata socru se hotărî să înceapă convorbirea:

— Foarte ne-am bucurat, tinere, cînd am auzit...

Dar n'avu timpul să sfîrşească, căcĭ de o dată tînărul izbucni, spunînd într'un suflet:

— Da, da, sărut mîna .. sînt licenţiat, adevărat... şi de aceea vă rog să-mĭ daţĭ mîna fiiceĭ D-voastre, D-şoara Olga.... o iubesc foarte mult.

Părinţiĭ, carĭ nu se aşteptaŭ la o cerere aşa de bruscă, rămaseră un moment uimiţĭ apoĭ bătrîna zise cu un ton plîngător:

— Olguţa noastră este încă aşa tînără. Abia a eşit din pensionul Notru-Dam şi cînd să mă bucur şi eŭ de ea, atuncĭ s'o mărit? Ferească D-zeŭ. In sfîrşit cum o vrea Dumnealuĭ.

Dumnealuĭ îşĭ netezi favoriţiĭ cu un aer grav şi începu:

— Te cam prea pripeştĭ, tinere, şi prea ieĭ în uşor pasul mare ce vreĭ să facĭ. Doar căsătoria nu e, cum aşĭ zice... aşa un fleac. O casă nu se ţine cu una cu două. Ca mîine pică un copil, apoĭ altul — atîtea gurĭ care cer de mîncare. Apoĭ poate să vie o boală, o cheltuială neprevăzută —şi cîte greutăţĭ. Cu ce aĭ să le întîmpinĭ D-ta? Cu ce aĭ să întemeiezĭ o gospodărie — cînd atîtea lucrurĭ trebue la o gospodărie? Stare n'aĭ, slujbă n'aĭ — ce numaĭ cu zestrea? Şi apoĭ eştĭ chiar prea tînăr. Nu zic, eştĭ băiat bun, foarte bun; dar fă-ţĭ dintîiŭ poziţia în lume şi apoĭ vom vedea.

Mirele nostru o sfeclise de tot. Totuşĭ el încercă să lupte, să-ĭ înduioşeze cu descrierea dragosteĭ luĭ şi a dureriĭ ce va resimţi. In cele din urmă însă, înţelese că vorbele luĭ măestrite şi împănate cu fraze, culese de prin romanele sentimentale — eraŭ zadarnice. Greşise calea. Asupra acestuĭ negustor îmbogăţit, stăruinţele uneĭ peţitoare iscusite, trebuiaŭ să aibă mult maĭ mare înrîurire de cît toate discursurile luĭ.

In adevăr, după cîte-va lunĭ, căsătoria lor se făcu. Implinirea visuluĭ luĭ l'a costat cîte-va parale, dar în sfîrşit *fie că face*, cum zicea mătuşa starostoaia. Şi el încă ştiuse să capete cu multă dibăcie încrederea socruluĭ şi să-l facă să spue tot cu maĭ multă convingere:

— Ce bun băiat Ionică! Ce băiat muncitor! El îĭ regulase socotelile, neverificate de anĭ, îĭ incasase cîte-va poliţe primejduite şi-l pusese pe calea uneĭ speculaţiĭ mănoase.

Tata socru îmblînzit, după cît-va timp îĭ închiriă o casă şi i-o mobilă pentru ca să înceapă meseria de avocat. Casa era veselă, frumuşică; avea o grădiniţă în faţă, iar la unul din stîlpiĭ porţeĭ strălucia o tablă de metal, ce indica orele de consultaţie a d-luĭ avocat. —Aşezarea acesteĭ table s'a făcut cu emoţia, cu care ctitoriĭ pun piatra fundamentală a unuĭ edificiŭ—era doar şi ea temelia carierеĭ avocatuluĭ nostru.

Acum totul era gata în casă; un singur lucru lipsea—clienţiĭ.

Zadarnic între 9—10 ore—orele de consultaţie—se aşeza el la biuroul de stejar, aplecat asupra vre-unuĭ autor, aşteptînd cu neastîmpăr ca uşa să se deschidă şi să fie surprins aşa de v'un client;—zadarnic privea de după geamurĭ, pe trecătoriĭ, care se opriaŭ ca să-ĭ citească tabla—căcĭ eĭ apoĭ îşĭ urmaŭ calea înainte. Câte fraze frumoase nu găsise el, în tăcerea acestuĭ cabinet de lucru; cîte argumente zdrobitoare nu născocise; cîte ironiĭ muşcătoare nu distilase la adresa *onoratuluĭ adversar!* Şi totuşĭ nimenĭ nu se găsise, care să profite de această elocinţă înmagazinată!

Incepuse acum a se necăji, cînd nevasta sa îl întreba la dejun:

— Dragă, nu ţi-a venit nicĭ azĭ încă, nicĭ un client?

Intr'o dimineaţă însă, tresări auzind clopoţelul zbîrnîind prelung.

Nevastă-sa intră pe uşă strigîndu-ĭ:

— Un client! un client, du-te repede!

El intră cu emoţie în biuroŭ.—Un domn zdravîn, cu faţa roşcovană nerasă, cu privirea rătăcită se sculă:

— Domnule avocat îţĭ aduc o afacere de milioane. Pînă acum n'am găsit apărător, căcĭ miserabiliĭ aceia i-aŭ cumpărat pe toţĭ.—In sfîrşit bine că am dat de d-ta, am să te fac maĭ bogat de cît un rege.

— Puteţĭ conta pe tot devotamentul meŭ, dacă afacerea va fi dreaptă; crezu de cuviinţă să întîmpine tînărul jurist, socotind deja în minte onorariul ce va cîştiga.

— Eŭ d-le sunt proprietarul tuturor pămînturilor de la Procopoaia, precum de alt-fel sunt proprietar pe jumătate de Bucureştĭ.—Pămînturile astea mizerabiliĭ de la guvern, vor să mi le expropieze pentru gară.—Eŭ însă nu vraŭ, nu vraŭ de loc căcĭ am de gînd să fac pe ele o moară, o moară colosală de măcinat aerul, cu care am se hrănesc tot Bucureştiul. —Inţelegĭ acum de ce toţĭ morariĭ şi negustoriĭ, şi brînzariĭ şi Regele s'aŭ pus să mă doboare? Ah mişeiĭ! ce n'aŭ încercat în potriva mea.

Tînĕrul advocat rămăsese înlemnit: el înţelese că clientul sĕŭ era nebun.—Ce era de făcut? Să-l dea afară? nicĭ era de gîndit. —Să plece?.... In vremea asta nebunul se întîrîta din ce în ce maĭ tare şi se zbuciuma prin odaie:

— Ce n'aŭ făcut mişeiĭ în potriva mea! Mi-aŭ furat copiĭ, m'aŭ închis acolo... cu nebuniĭ, iar acum, în toate nopţile, vin de mă trag de picere pe cînd dorm.— Oh, dar am să mĕ rĕzbun cumplit! Am să-ĭ prind pe toţĭ şi am să-ĭ bag în moara mea de măcinat aerul şi atuncĭ am să rîd, ce-am să maĭ rîd, am să rîd cumplit, am să mă tăvălesc de rîs... Şi rîsul luĭ în hohote, resuna în odaie sgomotos, înfricoşat...

Avocatul îngheţase.—Dar în faţa primejdieĭ de odată o idee luminoasă îĭ străbătu mintea:

— Domnule, aĭ cea maĭ mare dreptate, zise el,—dar socotesc că înainte de a începe procesul, ar fi bine ca ziarele să se ocupe de afacerea D-tale şi să facă puţin scandal.—Ar trebui, fără a pierde un minut să mergem la redacţia vre-unuĭ ziar de opoziţie.

— Ştiĭ că bine zicĭ, esclamă nebunul, bătînd în palme de bucurie. —Haide să mergem! Las că le-oĭ arăta eŭ, mişeilor!

Cînd fură pe pragul porţeĭ, nebunul păru că se răsgîndeşte. — Avocatul însă îl îmbrînci în stradă, si împinse cu putere uşa, fericit că a scăpat de *primul sĕŭ client!*— de mult aşteptat!

C. D. Anghel.

PUTERE SI VICLENIE

EXPLICATIA GRAVUREI

Putere şi viclenie! Care-ĭ puterea şi care-ĭ viclenia?...

Să maĭ fie oare nevoie de «Explicaţia gravureĭ»? Doar n'o fi Leul *viclenie* şi Femeea *putere!*

CAMPANIA LIBERALILOR

Campania de întrunirĭ.--Kàlnoky si Sturdza.--Cestiunea naţională.--Speranţele liberalilor.--Curentul democratic.

Campania de întrunirĭ

Liberaliĭ aŭ hotărît să înceapă o luptă desperată în contra conservatorilor în vederea alegerilor legislative. Lupta se va începe prin o campanie de întrunirĭ publice în capitală şi în provincie.

Prima întrunire s'a fixat pe azĭ, dar ea s'a amînat pe Duminica viitoare pentru motivele arătate ĭerĭ. Se va ţine la fie-care două Duminicĭ cîte o întrunire în capitală şi cîte una în Iaşĭ, Craĭova, Brăĭla, Ploeştĭ, Buzăŭ şi Bîrlad.

La întrunirile din provincie vor vorbi cîte douĭ delegaţĭ aĭ clubuluĭ liberal din Bucureştĭ.

Kàlnoky şi Sturdza

Prin rîndurile partiduluĭ liberal se aşteaptă cu mare nerăbdare declaraţiile, pe carĭ le va face D. Dim. Sturdza, drept răspuns la învinuirile ce i-a adus Kàlnoky în delegaţiunile ungare.

Intimiĭ D-luĭ Sturdza pretind, că aceste declaraţiĭ vor fi foarte categorice şi de la ele se aşteaptă şi o schimbare radicală în politica externă a partiduluĭ. D. Sturdza va face şi cîte-va destăinuirĭ privitoare la tratările ce aŭ urmat între guvernul liberal şi D. Kàlnoky în cestiunea Transilvanieĭ şi a Basarabieĭ şi în cestiunea intrăriĭ Romînieĭ în tripla alianţă. Va arăta, cum în 1892 Romînia a intrat definitiv în tripla alianţă, precum şi condiţiunile ce s'aŭ impus guvernuluĭ romîn.

Ce tendinţe vor avea aceste destăinuirĭ, se poate prevedea din faptul, că rapturile între D-niĭ Sturdza şi Fonton, ministru plenipotenţiar al Rusieĭ, sînt din cele maĭ intime.

Cestiunea naţională

In ce priveşte cestiuea naţională, D. Sturdza va preciza în mod lămurit atitudinea partiduluĭ liberal, specificînd anume condiţiunile, fără de carĭ partidul liberal nu va înceta să agite această cestiune.

Liberaliĭ par a fi foarte entuziasmaţĭ de hotărîrea D-luĭ D. Sturdza şi se laudă că cestiunea naţională va compromite partidul conservator şi-ĭ va aduce la putere pe eĭ.

Speranţele liberalilor

In entusiazmul lor, uniĭ liberalĭ, amicĭ aĭ D-luĭ Sturdza, sînta gata a ceda şi democraţilor, numaĭ să se vază odată în pragul putereĭ. Eĭ contează foarte mult pe concursul ce-l vor căpăta de la disidenţiĭ conservatorĭ, pe carĭ speră a-ĭ aduce în partid prin cestiunea naţională, prin Credite şi Banca Naţională. D. Fleva, în special, caută să aducă pe aceştia în partid, ca oamenĭ devotaţĭ D-sale personal.

Curentul democratic

Toate aceste par a fi însă nişte manopere, spre a zădărnici campania întreprinsă de liberaliĭ democraţĭ pentru votul universal.

Suntem în poziţiune de a afirma, că liberaliĭ democraţĭ vor face o ultimă somaţiune, în cursul acesteĭ lunĭ, comitetuluĭ executiv al partiduluĭ liberal pentru convocarea unuĭ congres al partiduluĭ. In acest congres, liberaliĭ democraţĭ vor propune revizuirea programuluĭ liberal, adoptarea votuluĭ universal şi imposituluĭ progresiv.

Şi dacă propunerea nu va fi primită, atuncĭ democraţiĭ vor ieşi din partid şi imediat se vor constitui în partid democrat cu un program bine definit.

Inf.

ŢARUL GREU BOLNAV

Viena, 17 Septembre.—*Noua Presă Liberă* **aflà din Petersburg, că doctorul Leyden din Berlin a fost chemat la Spala pentru începutul săptămîniĭ viitoare din cauză că starea Ţaruluĭ a devenit gravă; bolnavul simte o mare greutate la respirare şi e foarte abătut. Nu se ştie dacă transportarea sa în Sud se va putea face aşa de curînd precum doresc doctoriĭ. Aceştia declară, că starea Ţaruluĭ este foarte serioasă.**

INFORMAŢIĬ

Lucrările pentru construirea localuluĭ internatuluĭ teologic vor începe la anul viitor.

*
* *

Concertele clasice ale d-luĭ R. Peters la teatrul Hugo nu vor începe de mîine, ci de Duminica viitoare.

*
* *

D. D. Aug. Laurian va lua în posesie postul de secretar general al ministeruluĭ şcoalelor numaĭ de la 1 Octombre.

*
* *

Fostul mitropolit, Iosif Gheorghian, s'a întors din streinătate la mănăstirea Căldăruşanĭ. Mitropolitul Ghenadie se va duce zilele astea la această mănăstire.

*
* *

In judeţul Tecuciŭ se vor clădi localurĭ de şcolĭ-model în comunele Iveştĭ, Lieştĭ, Nicoreştĭ, Govor, Răchitoasa şi Ţigăneştĭ. La Rădăcineştĭ, comuna Corbiţa, s'a înfiinţat scoală de cătun, precum şi la Drăghieştĭ-Condrăcheştĭ. La acest din urmă cătun, localul de scoală este donat de proprietarul moşieĭ, d-l Simionescu.

*
* *

In oraşul Tecuciŭ s'a clădit deja două localurĭ de scolĭ primare. In luna Octombre ele vor putea primi elevĭ.

Tot în acest oraş s'a construit o cazarmă mare pentru pompierĭ şi alta pentru divizia de cavalerie care formează avant-posturile fortificaţiilor din apropiere.

,,PATRIA"

SOCIETATE ROMÎNĂ DE ASIGURARE SI DE REÂSIGURARE

Capital social vărsat leĭ **Un milion**

—Sediul Societăţeĭ Bucureştĭ Strada Smardan No. 15 —

Avem onoare a anunța că am inceput operațiunile de:

Asigurare în contra accidentelor corporale
ramură care se bucură de deosebitele simpatiĭ ale publiculuĭ din Franța, Anglia, Germania, Austro-Ungaria etc. Trimitem asigurărĭ asupra:
Cazuluĭ de moarte cauzat printr'un accident, precum și *asupra invalidităţeĭ totale saŭ imparțiale și asupra invalidităţeĭ trecătoare.*

Condiţiunĭ liberale, premiĭ foarte eftine

Exemplu: Un avocat, bancher, funcționar, profesor asigură:
Leĭ 20.000 pentru caz de moarte.
» 30.000 pentru caz de invaliditate.
» 10 pe zi pentru invaliditate trecătoare.
Pentru toate aceste sînt a se plăti leĭ 42 anual (deosebit de taxă și timbru).
La asigurărĭ contractate pe 7 anĭ, ultimul an este gratuit.
Prospecte se trimit după cerere gratis și franco.

DIRECȚIUNEA

CEL MAĬ BUN DESINFECTANT

SOLUȚIUNEA DE CREOLINA

jumătate la sută (un flacon de Mk. 240 disolvat in 200 litri apă) omoară **bacilul holereĭ** în o minută, pe cînd carbolul în aceeași soluțiune nu-l omoară nicĭ în cincĭ minute.

Inlătură ca nicĭ o altă substanță mirosurile cele maĭ diletere, escelent pentru **desinfectarea** locuințelor, privăților, grajdurilor, coliviilor etc. Extraordinar bun de aplicat, în pansamentul plăgilor, contra boalelor de piele, întrebuințat în gargarisme, desinfectant al dinților, preservativ în toate boalele contagioase.

Lucrărĭ științifice, Atestate etc., se obțin franco de la: William Pearson, Hamburg.

DE VINZARE LA DROGUERIILE PRINCIPALE
Agent gen. pentru România:
A. G. Carissy, Bucureștĭ.

SOCIETATĔ ROMÂNĂ PENTRU INDUSTRIĂ ȘI COMĔRC. A PĔTROLIULUI

CAPITAL SOCIAL LEI NOI 4.000,000 ÎNTREG VĔRSAT

SEDIUL CENTRAL IN BUCURESCI, STRADA LIPSCANĬ, No 10

ADUCEM LA CUNOȘTINȚA PUBLICULUĬ CĂ PUNEM IN VÎNZARE:

PETROL DE REGULAMENT

fabricat cu toată ingrijirea și conform regulamentuluĭ asupra fabricațiuneĭ petroleuluĭ. Recomandăm aceste produse publiculuĭ care voeşte a fi ferit de incendiile și explosiunile ce causează petroliul rău rafinat, care se debitează în comerciŭ. Expediem în vagoane citerne de fier saŭ și în butoaie.
Pentru Bucurescĭ, putem servi pe clienţiĭ noștri chiar la domiciliŭ aducîndu-le petroliŭ garantat în bidoane de tinichea saŭ în damigene de sticlă.

MARCA **STEAUA ROMANIEĬ** — **LUMÂNĂRĬ DE STEARINĂ** — MARCA **STEAUA ROMANIEĬ**

DE O CALITATE SUPERIOARĂ PRODUSELOR SIMILIARE INDIGENE și STRĔINE

LUX în hirtie rosă-alburiă, etichetă aurită.—**EXTRA** în hîrtie roșie și **PRIMA** în hîrtie portocalie și descoperite în lăvițe.

PREȚURI REDUSE

Furnizăm deja Eforieĭ spitalelor civile, Grand Hotel du Bulevard, Grand Hotel de France etc. etc. precum și celor maĭ însemnaţĭ comercianţĭ din ţară.

GHIAȚA ARTIFICIALA din apă destilată și lipsită de microbĭ, singura ce se poate întrebuința fără pericol pentru sănătate. Transportăm la domiciliŭ zilnic în bucăți paralelogramice de cel puțin 5 și 10 chilograme.

ULEIURĬ MINERALE producem și oferim publiculuĭ: **Valvolina, Identic Schibaeff, extra-prima, Vulcan pentru cilindre**. Furnizăm deja fabricele cele maĭ însemnate ca: Fabrica de ciment Brăila, Basalt Bucurescĭ, Spir, Marinescu-Bragadir, Sticlăria Bogdănescĭ, Hîrtie Letea; Morĭ intre care Reforma (Pitescĭ), Cognac Naville, ferăria Grumfeld, Cherestea Costinescu, postăvăria Buhușĭ și altele: un mare număr de ateliere și foarte mulțĭ proprietarĭ și arendașĭ pentru mașinele agricole.

PARAFINĂ-BENZINĂ **în calităţĭ superioare, apreciate favorabil de cumpărătoriŭ.**

Pentru comande a se adresa:

DIRECȚIUNEĬ GENERALE A SOCIETĂȚEI ROMÎNE DE PETROL
No. 10.—STRADA LIPSCANI, BUCURESCI.—No. 10,

Institutul D-ruluĭ RÖMPLER din Görbersdorf

IN SILESIA
Fondat înanul 1875, oferă

BOLNAVILOR DE PLAMÂNĬ

Condiţiunile cele maĭ moderale pentru vindecare cu prețurĭ moderate
Prospecte gratis prin Dr RÖMPLER

N. XENOPOL

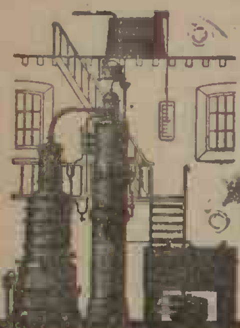
DOCTOR IN DREPT
ADVOCAT
Strada Karageorgevici No. 3.

CÔTE & MALAVASI, GALAŢI

REPRESENTANTII CASSEI EGROT DIN PARIS

DESTILATORI EGROT

ALAMBICURI

APARATE pentru destilaţiunea vinurilor, drojdielor, fructelor şi florilor.
RACHIU din I-a fierbere, nestrecurat.
APARATE de rectificat.
APARATE pentru destilaţiune continuă sistem Egrot.
INSTALAŢIUNE complectă pentru destilărie.
INSTALAŢIUNE pentru fabrica de conserve

Pentru cataloage şi ori-ce alte informaţiunĭ a se adresa la D-nu:
CÔTE & MALAVASI — GALAŢI

Plugurĭ cu aburĭ,

Locomotive pentru transport pe şosele,
Valţurĭ cu aburĭ pentru bătătorirea (macadam) şoselelor,
se găsesc în constructiunile cele mai perfectionate și cu prețuri eftinite la

John Fowler & Co.

Delegatul fabriceĭ:
Julius Saxon, Bucuresci,
Palatul Nifon, d'asupra Clubuluĭ Agricol.

PRESERVATIV IN CONTRA AFECȚIUNILOR EPIDEMICE
O jumătate secol de succes, 54 recompense, dintre carĭ 14 medaliĭ de aur și 16 diplome de onoare. Singurul Alcool de Menthe veritabil este

ALCOOLUL DE MENTHE

DE RICQLÈS

Cîte-va picăturĭ într'un pahar cu apă zaharată formează o băutură delicioasă, sănătoasă, reînprospătoare și eftină, potolind la moment setea și făcînd apa higienică.
In doză maĭ mare, e *Infailibilă* în contra indigestiilor, amețelelor, durerilor de stomac, de inimă, de nervĭ, de cap şi în contra disenterieĭ și holerineĭ. El este în acelaşi timp *excelent* pentru dinţĭ, gură şi pentru toate ingrijirile de *toaletă*.— **A se refusa imitaţiile.**

A se cere numele **DE RICQLÈS** pe flacoane.

CROITORIE VIENEZĂ

PENTRU ROCHĬ ȘI CONFECȚIUNI

Se recomandă sub-semnată şi-şĭ permite a invita orĭ-ce dame din cea maĭ bună societate și chiar cu cele maĭ dificile gusturĭ, dar carora le place o confecţiune de o acurateță exemplară, de a'l onora cu comandele Domnielor-lor, fie cu, saŭ fără stofe.
Posed cele maĭ noĭ ziare de Mode și îmĭ iaŭ permisiunea de a asigura că cu tot prețul extrem de convenabil, pot concura cu cel maĭ de frunte megasin, în ceea-ce privește ajustarea perfectă și efectuarea ireproșabilă.

— STRADA ŞELARI No. 13 —
Cu deosebită stimă, **Madame N. STERNBERG**

SACI — **SOCIETATEA FRANCESA** — SACI

PENTRU

VINDERE ȘI INCHIRIERE DE SACI
IN ROMÎNIA
SEDIUL SOCIAL: Bucureşcĭ, 9 Str. Doamneĭ
SUCURSALA: Brăila, Str. Dobrodja
CASA PRINCIPALA
PARIS, 24 Rue de Chateau London

SACI — SACI

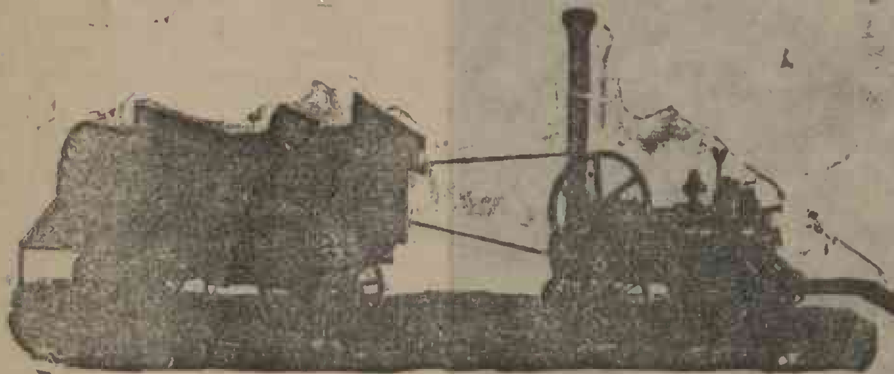
IGNATZ SCHLESINGER

88, Calea Moşilor — BUCURESCI, — Calea Moşilor, 88

REPRESENTANT GENERAL AL FABRICEI

A. LEHNIGK-VETSCHAU N/L (Germania)

Sistemul cel maĭ perfecţional

Sistemul cel maĭ perfecţional

DEPOU PERMANENT DE:

LOCOMBILE ŞI TREERĂTORI

Vînturătoarele supranumite «Incomparabile» No. 5. (Marca depusă la Tribunal). Batoze de porumb, Grape flexibile, Maşinĭ de tocat pae, Maşinĭ de secerat simple, Maşinĭ de secerat trestie și papură, Mașinĭ de secerat în lat şi în rîndurĭ, Muşamale de orĭ-ce mărime şi de prima calitate. In fine, tot felul de maşinĭ şi unelte agricole.

Renumitele plugurĭ universale și cu două brazde „originale A. Lehnigk" brevetate D. R. P. 61369 (Germania).

Preţurĭ şi condiţiunĭ cît se poate de avantagioase

SE GARANTEAZA
SIGUR STÎRPIREA
PLOSNIŢELOR
(PĂDUCHILOR DE LEMN)
GÂNDACILOR
MOLIILOR
PURĬCÎLOR
MUŞTELOR
FURNICILOR
ŞI AL
INSECTELOR
DE
PLANTE
PRIN

PRAFUL

meŭ de **insecte** în cutiĭ a leĭ **2,50, 1,60** şi **1**. Asemenea 'mĭ permit a atrage atenţiunea onor. public asupra **specialităţilor** mele adică:

SPECIALITATE praf pentru stîrpirea gîndacilor fără verĭ-ce otravă, în cutiĭ leĭ 2,50 şi 1,60. Acest praf are un efect imediat, aşa în cît, un ceas după întrebuinţarea luĭ, se găsesc în locurile pe unde a fost presărat, toate insectele stîrpite, care în urmă se pot mătura.

Moliĭ, praf pentru stîrpirea şi ferirea acestora, numaĭ în cutiĭ a leĭ **2,50, 1,50** şi **1. Cumpărătorilor en gros** se acordă un rabat însemnat. Modul de întrebuinţare este scris pe fie-care cutie, în limba romînă şi germană.

B. REISS

FABRICA DE PRODUSE CHIMICE, Budapesta VII, Königsgasse 41

Representant pentru Romînia, B. COURANT, Bucureştĭ

STRADA ACADEMIEI 4

la care se vor adresa toate cererile de comenzĭ. Deposite în Bucureştĭ şi în toată ţara, în principalele farmaciĭ, drogheriĭ şi magasine de coloniale. *Cereţĭ numaĭ fabricatul* **B. REISS** şi nu luaţĭ *altul. Observaţĭ ca pe fie-care cutie să fie visibil numele* **B. REISS**. *Cine cere dar praful de insecte* **REISS** *şi i se dă un praf într'o sticluţă* [illegible] *saŭ în vre-o hîrtie este de sigur înşelat.*

LA LAMPA ELEGANTA

STR. DECEBAL 20 și CALEA MOSILOR 31

Subsemnații aducem la cunoștința onor. public și onoratei noastre clientele, că pe lingă

Marele depoŭ de lămpĭ
Porcelanurĭ, Sticlărie
Tacâmurĭ B. M. F.
Mobile de fer, Scaune, Paturĭ de bronz, Cărucioare de copiĭ,
Băĭ, Closete, Sobe.

Am pus în circulație o trasura care duce la domiciliu petrol Imperial fin neexplosibil în bidoane pe pretul de

4 LEI 1 DEKALITRU

EN GROS ȘI EN DETAIL

C. N. Dimitriu & I. Steinhart.
Strada Decebal 20 și Calea Moșilor 31

STR. DECEBAL 20 și CALEA MOSILOR 31